

מסורת הש"ס

(א) [תמורה כב. ע"ש],

(ב) מנחות ד: טזר כד';

(ג) יס"ח רבי יסמעלאל;

(ד) [נלקטן י"ג, א] (א) [נסוה]

(ה) יומא נט. מוסתפא;

דוכוס פ"ו ה"ב, (ו) [וחולקין].

ע"ש וזכוס מו, (א) הלא פליג

כפרה כללחר כפרה מה לאחר

כי ר"י ז"ק, (א) דמי ברישא כי

ז"ק, (י) ז"ק מ"ו, (א) הילכך

אולין ז"ק, (ג) לנדסה לשופרות

ז"ק, (א) ויקדש ה', (א) משוס

דהא חייב מי כי, ז"ק, (א) ילא

לנחל קדרון מועלין בו והאי

לנחל קדרון לאחר זריקה הוא

כדתן אלו ואלו מתעברין

לאמה ויוצאין לנחל קדרון

ומתכרין לנגנין לנחל ומועלין

בזו והאי מעילה מדרבנא הוא

ולא מדאורייתא אכל מתקדש

אין מועלין בו אפילו מדרבנן

לפי שאין נחרין גזירות מתקדש

הס"ד ואח"כ נריך לניין גמי

ואח"כ ד"ס פ"ר מועלין

מדרבנן כגון לאחר שלא נחל

קדרון וקבעי טלה מ"ט דמ"ד

כי, ז"ק, (א) ילא גמי' וחכ"א

אין מועלין ר"ל מדאורייתא.

ז"ק, (א) לכו הם דלון ז"ק,

(א) מה ננין אין מעילה והכא

אנז דמי מעילה דשיך הכא

פ"ר כי, ז"ק, (א) דלא מהמי

וא"כ כי' דלא נטנין מפני

טעמא שכן ראויין ז"ק, (ר) ז"ל

בסוף, (א) ז"ק, (א) וע"י מוס'

פסקיה כב. ד"ה מועלין,

(א) לאחר כפרה כלפי כפרה

דלון לך דבר כי, ז"ק, (א) שייך

ז"ק, (א) לאחר מלמדין. ז"ק,

(ד) וע"ש מוס' חולין ק"ר ד"ה

ע"ס ומש"ש לנדרין,

(א) ונכפוסה לז, ז"ק, (א) מנחה.

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ז"ק,

ולד חטאת פרק שלישי מעילה

ואס עד שלא כיפרו הצעלים.

באחרת נמאלו ורוזין להתכפר בדמי אותה

שהיא בעלת מוס הואיל ומקאבלא וקיימא תמכר לאלתר ויציא בדמיה חטאת

ואותה שעברה שנתה תרעה עד שתסתאב ותמכר ויציא בדמיה אחרת.

ועושה תמורה ומועלין בה הואיל וקדושה קדושת דמים: גמ' ומאי שאל

הני יצו רישא

דלא קא מפליג בזה.

ואמר

לדעולם ימוחו דמאי הפלגה איכא לפלוני

ברישא הם לנכא למימר כיפרו ולא

כיפרו דולד חטאת ותמורת חטאת אינהו

גופייהו לא הוו חטאת וחטאת שמתו

צעלים נמי הא מתו לכו צעלים אכל

בסיפא איכא לפלוני: הא סתא ליה גבי

תמורה. כי האי גוונא: סתא הסס משוס

תמורות. אידי דלחיי ר בתמורה איירי

נמי צמעילה: והכא סתא משוס מעילה.

ואידי דלחיי צמעילה איירי נמי

בתמורה: ברתנב' המפריש מעוס

לנוירומו. ולא פירש אלו לחטאת ואלו

לעולה ואלו לשלמים: לא נסנין ולא

מועלין. בכל אותן מעות: מפני שכן

ראויין להביא כזבון שלמים. כלומר

דבכל יא מנה ומנה מניין למימר זה

הפריש לשלמים ושלמים קדשים קלין

יניהו ואין בזה מעילה כדתנן צפ' קמא

(לעיל דף י:)

קדשים קלין לפני זריקה דמים

אין מועלין בזה ומאי טעמא חזיל לקולא

דאי אחרת ^א (וימא) כולן ראויין להביא

עולה ואיכא מעילה כזבולה מכל מקום

דמי שלמים איכא ציייהו דליקן בני

מעילה ואי מייתי עלייהו קרבן מעילה

אישתכח דקא מייתי חולין לעורה הלכך

יז לקולא דלא נהנין ולא מועלין: מעוס

סמומות. דלא פריש: יפלו לנדסה ^א.

דהכלה היא צבור: דמי חטאת ילכו

ליס המל. דחטאת שמתו צעליה היא:

דמי עולה יציאו עולה. דדורון צעלמא

היא דלאו לכפרה אחיא וכדאמרין

בקינין (פ"י משנה ה) האשה שמתה יציאו

יורשיה עולתה: לאחלין ליוס א'. כדון

שלמי מזיר: ואינן טעונין להס. משוס

דכתבי ציה (במגדנר ו) ונתן על כפי המזיר

ואין כהן מזיר: גמ' מסקיף לפ ריש

לקיט. הלאו וקמי צמתיתין לא נהנין ולא

כיו לימני נמי המפריש מעות לקינין כי' דלא נהנין ולא מועלין דקדמני בני

יונה שעבר זמנן שכבר הן להזבין ותורין קטנים שלא הגיע זמנן לא נהנין ולא

מועלין דכיון דליקין ראויין לקרבן דפסולין יניהו לא קרינא בזה מתקדשי ה

ולית בזה מעילה: אמר רבא. לא דמי מפריש מעות לנוירותו למפריש מעות

לוקנו דבני מזירות אמרה מורה צנעות סמומים אכל שלמים ^א משוס

דאחייב נמי להביא במקדשו שלמים הלכך אמרינן מפני שראויין להביא

כזבון שלמים לית בזה מעילה אכל הכא צמפריש מעות לקינו מי אמרה מורה

הכא מורין שלא הגיע זמנן שאין ראויין למנזה כלל למאי מייתי לכו הילכך

לא תני להו הכא: ברתנב' ^א ילא לנחל קדרון מועלין זו. מדרבנן אכל

לקינו דבני מועלין בו אפילו מדרבנן לפי שאין מורין גזירות במקדש דלא

לנחל קדרון לאחר זריקה הוא כדתנן (יומא דף נא:)

אלו ואלו מתעברין לאמה

ויוצאין לנחל קדרון ומתכרין לנגנין לנחל ומועלין בזה והאי מעילה מדרבנן היא

ולא מדאורייתא ^א טו אכל מדרבנן מועלין כגון לאחר שלא לנחל קדרון:

טו טו גמ' וקבעי טלה יא מ"ט דמ"ד אין מועלין. זו מדאורייתא. לישנא

אחרתה ה"א ע"כ לא פליגי וכו' מנא ה"מ דאין מועלין בדמים מדאורייתא:

מה לאחר כפרה אין זו מעילה. דנעשית מנאות: ואימא הכי לאידך גיסא מה

לפני כפרה יז זו מעילה. שהרי לא נעשית מנאות וכו' יזו ואוקימנא דלדיי ואידי

יש זו מעילה לטעמיה דר' יוחנן קאלמר דדריש הוא וקא"ל מאי חזית דדרשת

הכי: אמר יז ליה ר' יוחנן ופי יש קו כי'. אלא ודאי הכי מיסתכר כדלמינא:

והרי

המלות

המעות

דמי אש ליה,

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

לכפרה נתתיו.

פרק שלישי מעילה

יא.

ועושה תמורה ומועלין בה. כיון דלא כיפרו צעליה משוס דלא אזלמא

לאציבז כדלמר תרעה כי': במאי שנא סיפא דמיפאני. כלומר

דמפליג עיברה שנתה ושנמלאת צעלת מוס מהמי תלת דרישא ולא תני

כולהו כמד בנא ומשני רישא פסיקא ליה דככל ענין תמותו בין כיפרו בין

לא כיפרו אכל סיפא לא פסיקא ליה

דלא אמרינן דהני דסיפא תמות אלא

א"כ כיפרו צעלים אכל בלא כיפרו

אמרינן תרעה כדמפרש צמתיתין הילכך

נריך לאפלונינהו צתרי צבי א:

הא ילא תני גבי תמורה. צפרק ולד

חטאת (תמורה דף כא:)

ארכא כי ככא

ותרייהו למא לי ומשני הסס משוס

תמורה כלומר אנז דמי ^א לכו משוס

דאין עושין תמורה דשיך הסס והוי

תמורה עיקר ^א תנא נמי יצו דין דאין

עושין תמורה: והכא סתא משוס מעילה

לנוירותו לא נהנין ולא מועלין. מפני

שהן ראויין לנא כולס שלמים דכיון דלא

פירש אס ירכא יציא כל המעות לשלמים

וקדשים קליט לית בזה מעילה:

מת טס הנזיר והוי לו מעות סתומין

יפאו לצדבה. לעולת קין למנזה

בזביר (דף כה.) מפרש טעמא:

דמי חטאת יאכו אים המלח. כמו

חטאת שמתו צעלים: ואין מועלין

אחם. דעל כפי המזיר כתבי (במגדנר ו) ומזיר

אין כאן: יצא צנחא קדרון מועלין.

מדרבנן קאלמר כדמפרש דגמלא:

ירדו צשייתן אין מועלין יז. לאמרין

נעשית מנאות וצנחא מפרש כי

דמי דנהנה מהס: מפני שהם ראויין

להביא תורים שאל הגיע זמנן. כלומר

שהס קטנים ואין ראויין למנזה עתה

ולכשיגדלו יכשרו ומנא צמתיתין דלא

נהנין אכל מועלין וצני יונה שעבר זמנן

כדי נסנה הכא דהא לעולם לא יהיו

ראויין למנזה מאחר שעבר זמנן ואנז

מורים שלא הגיע זמנן נקטיה:

אמרה תורה הבא (תורים) [שלמים]

במעות סתומים הבא תורין

בו'. צתמיה שאין רחאי למנזה יזו] ולמלחין

מייתי לכו ^א